

רע"פ 3501/21 - איתן עותמי נגד מדינת ישראל, המשרד לאיכות הסביבה

בבית המשפט העליון

רע"פ 3501/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: איתן עותמי

נגד

המשיב: מדינת ישראל, המשרד לאיכות הסביבה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק עפ"א 10867-03-21 מיום 25.4.2021 שניתן על ידי כב' השופט אלון אינפלד

בשם המבקש: עו"ד שני בן שימול

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטא' אינפלד) בע"פ 10867-03-21 מיום 25.4.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט הבכיר ג'אמוראי) בת"פ 203017-03-17.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הודה בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו לבית משפט השלום בבאר שבע והורשע בביצוע עבירה של שימוש בתכשיר שאינו רשום לפי תקנות 17(א)(1) ו-2(ד) לתקנות החומרים המסוכנים (רישום תכשירים להדברת מזיקים לאדם), התשנ"ד-1994, וכן בעבירה של מתן שירותי הדברת מזיקים שלא כדין, לפי תקנות 41 ו-42 לתקנות רישוי עסקים (הדברת מזיקים), התשל"ה-1975 ולפי סעיפים 4, 10 ו-14 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הוזמן המבקש באמצעות עסק הדברה שבבעלותו לבצע עבודת הדברה בבית לקוח. עובד מטעמו של המבקש ביצע את עבודת ההדברה בביתו של הלקוח, על פי הוראותיו של המבקש, כשבמסגרת העבודה בוצע שימוש בתכשיר הדברה שכלל 70% חומר פעיל מסוג גופרית ואשר אינו מצוי ברשימת הממונה במשרד להגנת הסביבה. עבודת ההדברה נעשתה מבלי שנתלו הוראות אזהרה, מבלי שנוהל ונרשם פנקס רישום ושהעתקו נמסר למזמין העבודה ותוך שימוש בתכשיר הדברה שאינו רשום.

2. בגזר הדין, דחה בית משפט השלום את עתירת המבקש לאי-הרשעתו. נקבע, כי חומרת העבירה ונסיבותיה, כמו גם האינטרס הציבורי שבאכיפה ובהרתעה כלפי המבצעים עבירות בתחום איכות הסביבה וההדברה בפרט, אינו מאפשר הימנעות מהרשעה; וכי יינתן משקל לנסיבותיו האישיות של המבקש והאמור בתסקיר שירות המבחן - אשר המליץ שלא להרשיעו - במסגרת העונש. בית המשפט השית עלהמבקש עונש של שני חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, קנס על סך 5,000 ש"ח, התחייבות כספית להימנעות מביצוע עבירה על סך 15,000 ש"ח וצו איסור עיסוק בהדברה למשך 5 חודשים מיום 30.9.2020.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על עצם הרשעתו בדין וזה דחה את הערעור. בית המשפט המחוזי קבע כי מי שמורשה על ידי המדינה לעסוק בפעולה מסוכנת מסוג הדברה, נדרש להתנהל באופן קפדני וזהיר ועל פי ההוראות שקבעו הרשויות המוסמכות - הוראות שהאזרח הפונה לבעל הרישיון אינו מכיר ונותן בו אמון; העבירה שביצע המבקש מהווה הפרה של אותה חובת אמון וסיכון לכאורה של הסביבה בה בוצעה ההדברה ולפיכך לא ניתן להימנע מהרשעה.

המבקש אינו משלים עם התוצאה. מכאן הבקשה לרשות ערעור שלפניי.

נימוקי הבקשה

4. המבקש סבור כי ערכאות קמא שגו כאשר קבעו כי בהתאם להלכה הפסוקה, נסיבות המקרה אינן מאפשרות הימנעות מהרשעה. לטענת המבקש, אין בחומרת העבירה או ביתר שיקולי הענישה כדי להימנע בנסיבות דנן מלהורות על ביטול הרשעתו. כמו כן, טוען המבקש כי הרשעתו תוביל לפגיעה חמורה בפרנסתו ובמשפחתו התלויה בו. בהקשר זה, מציין המבקש כי רישיונוהותלה מאז נפתחו ההליכים נגדו וכי קיימת סבירות גבוהה כי בעקבות הרשעתו בדין יוחלט לבטל את רישיונו, מה שיוביל לאיבוד מקור פרנסתו. המבקש, בן 73, מפרט בבקשתו על מצבו הרפואי, על חוסר האפשרות לפצוח בקריירה חדשה ועל הצורך בהמשך תעסוקה כדי להתמודד עם מצבו הבריאותי, תוך שהוא תומך זאת בחוות דעת פסיכולוגית שצורפה.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או

ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים חריגים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3224/19 אביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.5.2019) (להלן: עניין אביב)).

6. בניגוד לנטען בפתח הדברים לבקשה, המבקש לא הצביע על סוגיה משפטית כלשהי אשר חורגת מעניינם הפרטי. הבקשה ממוקדת בנסיבותיו הפרטניות של המבקש וביישום מבחני ההלכה הפסוקה בעניין אי-הרשעה. כבר נפסק, כי אופניישינו של מבחניאלואינו מקימיםעילהלמתןרשותערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 6403/18 הרושנ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.11.2018); רע"פ 2323/17 פלויני' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.6.2017)).

7. למעלה מן הצורך, ואף אם אניח כי סוגיהעבירהמאפשרלוותרבנסיבותהמקרההמסויםעלההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים, לא מצאתי כי המבקש הוכיח קיומו של נזק קונקרטי שייגרם לו מהרשעתו בדין (עניין אביב, פסקה 9). תוקפו של צו איסור העיסוק בהדברה שהוטל על המבקש – הסתיים זה מכבר. טענת המבקש לפיה קיימת הסתברות גבוהה כי ההרשעה תוביל לביטול רישיונו נטענה בעלמא, והמבקש לא העמיד תשתית כלשהי שיש בה כדי לבסס טענה זו. מכל מקום, ככל שהדבר נוגע להליכים המתנהלים מול הממונה במשרד הגנת הסביבה, הרי שביטול הרישיון נתון לשיקול דעתו (השוו: עניין אביב, פסקה 12). חזקה על הממונה, ככל רשות מנהלית, כי במסגרת השיקולים ישקול גם את נסיבותיו האישיות של המבקש בטרם תתקבל החלטה בעניינו (השוו: רע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.1.2021)). בנסיבות אלו, אף לא מצאתי כי קיים חשש לעיוות דין או לאי-צדק מהותי.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג בסיון התשפ"א (24.5.2021).

ש ו פ ט